

dobri otac

ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

1

1976.

DOBRI OTAC ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

Izdaje: Franjevački samostan
Vrbanićeva 35, Zagreb

Odgovorni urednik: Fra Roko (Ivan)
Tomić
Vrbanićeva 35, Za-
greb

Godišnja pretplata 20 dinara
Pojedini broj 5 dinara

Casopis izlazi dozvolom crkvenih i re-
dovničkih poglavara.

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi
se sveta Misa za sve prijatelje, dobroči-
nitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi
ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i
slično — to, u duhu crkvenih propisa,
treba uzeti i razumjeti u našem obič-
nom ljudskom načinu izražavanja. O
svemu ovom izreći će konačni sud Sve-
ta Crkva.

Tisk: »Zrinski«, tiskarsko-izdavački za-
vod Čakovec, Globetka bb.

Nadležnim republičkim rješenjem list
»Dobri otac Antić« oslobođen je pla-
ćanja osnovnog poreza na promet.

Dragi moj sinko!

Ljubav i mudrost Duha Svetoga neka vazda vlada u two-
joj duši i tvom srcu!

..... Sad, s pomoću Božjom, predimo na drugo, važ-
nije, a to je naš duhovni napredak.

Isus je gospodar svojih darova i milosti. Zašto daje jed-
nom ovo, a drugom ono — to on sam zna. U svemu se po-
kazuje njegova Božanska mudrost i ljubav. Nama ne treba
izlaziti vani, da se poklonimo i uzveličamo tu Božansku mud-
rost i ljubav, već nam je dosta zaći u našu dušu i tu čitati
velika, uzvišena djela dobrote, ljubavi i mudrosti našega
Boga. Kad pogledaš na svoju dušu i upitaš se: »Kako si
velik i milosrdan sa mnom, Bože moj! Odmah ti duša osjeća
u sebi veliku ljubav i želju da odgovori na sve što od nje
Bog traži. A što Bog hoće? — Potpuni posluh! On hoće, da
bude potpuni tvoj gospodar, da On u svemu zapovijeda i
vodi.

Ti kažeš: »... a dotle će On biti mjesto Vas učitelj...!«
Slabo si se izrazio. On je vazda, i tu, i ovdje, i na svakom
mjestu jedini tvoj učitelj, voda, otac i sve twoje. On traži
zato potpuni posluh, jer inače ne može dušu voditi, učiti,
usavršavati, ako ona ne prima i ne vrla se po njegovoj
volji. Zato se ovdje ispravi. U kreposti posluha imaš biti
potpuno savršen. Koliko ovdje budeš vjerniji, toliko ćeš mu
omiliti i proslavit ćeš ga. Ja bih te želio vidjeti malim djete-
tom evanđeoskim, koji se jedino od posluha u svemu ravna.
Bože moj, koliko bi ugadao Bož. Veličanstvu! Koliko bi ti
se duša približila svjetlu i u nj potpuno uronila!

Zašto si tako nestalan i brz na sve što je vanjsko? Zar
ne vidiš da te Isus neprestano zove unutra, da ostaneš svag-
dje s njime. Molim te, poslušaj Isusa i svoju savjest. Još se
nisi naviknuo sve gledati kao ništa, kao blato, da dobiješ, da
budeš s Isusom. Promisli na svoje zvanje. Ono se ne može
ostvariti ako se od svega ne udaljiš, ne fizički nego duhovno.
Fizički što možeš i koliko možeš, ali duhom i srcem možeš
potpuno, svaki dan sve to više i sve to savršenije. Vrati se
k svome miru. Pusti sve prolazno, a bavi se s onim što Isus
duši daje. Što joj daje? — Svoju ljubav, svoje srce, svoju
muku, svoj sakramenat i svoju Majku. On od vremena do
vremena pušta sve veće svjetlo pod ovim velikim svojim otaj-
stvima u twoju dušu. On hoće da duša u njima živi, bude.
Vanjsko ćeš upotrebljavati što on hoće, koliko on hoće, dok-
le on hoće, iz posluha i kako ti je naređeno.

Redovito se ispovijedaj i obavljaj svoje duh. vježbe, ali
sve mirno, jednostavno i veselo kako sam ti preporučivao u
borićima onaj dan. Ponzi se radi one teškoće što čutiš u
duši. Pokaj se radi svih nevjera, propuštanja i nepomnja.
Reci Isusu, da ćeš biti vas onakav kako on hoće i traži.
Opet će doći mir i pouzdanje u twoju dušu. On će upraviti
tvjnjem zdravljem kako hoće po svojoj sv. volji, a ti moraš
ići putem, koji ti je pokazao.

Sa Isusom i Marijom blagoslovljte te

Makarska, 18. VIII. 1933.

tvoj Magister

PRED GOSPODINOM

*U samoći i osamljenosti
pred Gospodinom
razmatrao sam i ispovijedao
vjeru,
dar i milost Njegovu.*

*I obećao sam
u spomen o. Ante Antića
priopćiti svoje misli i čuvstva.*

Zagreb, 13. lipnja 1975.

OČE,
OČE MOJ,
OČE NAŠ

»Kad molite — reče im — govorite:
Oče, neka se sveti ime tvoje!
Neka dođe kraljevstvo tvoje!
Kruh naš svagdanji daj nam svaki dan!
Oprosti nam grijeha naše, jer i mi opraštamo
dužnicima svojim!
I ne uvedi nas u napast!«
(Lk 11, 2—4)

Pred Gospodinom

*razmatrao sam i ispovijedao
vjeru,
dar i milost Njegovu —
U poglavljima
o zajedničkom Ocu našem,
o Crkvi našoj
svećeniku.*

*I obećao sam,
u spomen o. Ante Antića
priopćiti svoje misli i čuvstva.*

»Sve što te snađe u životu,
sve je sporedno. Ničim drugim ne smiješ
se baviti nego Bogom. Ti moraš biti
Božji — samo Božji.« (o. Ante Antić)

Oče,

u zrelini dobi svoje upućujem riječ To je
molitva.
Moja. Jednostavna. Osobna. Iskrena.

Oče,

u nemirima svojih lutanja tražim Te.
Svugdje. U svome srcu. U pogledu. Pokretu.
U duši.
U ruci, oku, uhu. Tražim, nemiran.
Svugdje.

Oče,

u sumračjima dana želim blizinu Tvoju.
Ovdje. Uz mene. U meni. Oko mene.
Na raskrižjima svojih nuda i želja. U sebi.
Ovdje.

Oče,

u praskavim slutnjama sutrašnjeg Neba želim
biti s Tobom. Sutra. Prekosutra. Vazda.
Dovijeka. U nebu svoje Sreće i Vječnosti.
S Tobom i u Tebi. S Ocem svojim dobrim.
Dovijeka.

Glagoljam

riječ našu,
moju,
riječ vašu,
riječ sviju.

Oče,

u zrelini svoga bića,
u nemirima
u sumračjima bolnim,
u čežnjama praskavim,

Bog

(vjera,
ufanje,
ljubav).

Tebi,
s Tobom,
u Tebi

Ljubav:

samo jedna riječ prava. Sadržajna.
Puna.

želim počinuti
u Tvojem,
u svom Nebu . . .

Ljubav!

3.

Ako stranac pokuca na vrata

pomozi mi, Gospodine,
skinuti prijevornice,
slomiti zasune,
i prijateljski pružiti ruku.

2.

Naučio si me

gladna nahraniti,
žedna napojiti,
tužna utješiti,
nevoljnju pomoći.

Ne znam riječ pravu. Ni sadržajnu. Punu.

Ipak

kazujem,
govorim,
teparam,
umujem.

Zapovjedio si mi

dobro činiti,
bližnjega i Tebe
ljubiti.

A riječ je samo jedna. Jedina.

Ako stranac pokuca na vrata

pomozi, Gospodine,

čovjeku i bratu

vrata otvoriti . . .

Jutrom odlučujem,

živo opetujem
predanost u volju Tvoju.

Želim misao ostvariti

koju si imao
kad si me stvarao;
misao Tvoju.

U molitvi sričem riječi

koje si nas naučio
za Tvoga boravka
na Zemlji, među nama.

Riječi bogatstva i raskoši Tvoje:

Budi, budi volja Tvoja.

A mrmiljam ludo, nerazumno

protiv gladnih bogataša,
sitih siromaha;
protiv jakih nemoćnika,
nemoćnih silnika;
protiv nespretnih upravljača,
spretnih robijaša.

Bojim se, vičem. Opirem se

redu i poretku,
zakonu i moći.

Zaboravljam

na molitvu svoju,
na riječ Tvoju:
na kraljevstvo koje ima doći.

Ime svoje imam. Vlastito. Imenuju me, zovu.
I odazivam se.

I ja

Ijude imenujem. Imenom pravim,
vlastitim.

A moj Bog je
puno ime, Sveti. Jedino. Jednako svugdje.
U srcima. Na ustima. Dublje: u mislima, čežnjama.
Osoba je Bog moj.

Zovem ga —
Isus Krist.
Sve moje,
Bog moj.

Krist
osoba,
ime vlastito.

Isus
jedan,
jedini.

Krist

Bog moj.

Hvala Ti, Gospodine,

za nježnost koju si mi darovao,
za tijelo i duh moj,
za mogućnosti,
sposobnosti,
za pouke,
lakoće,
radosti.

Za sve Ti hvala, Gospodine.

U ruke vraćam Tvoje
nemire svoje,
želje,
čežnje,
padove,
patnje,
boli,
samoće.

U ruke Ti vraćam
darove Tvoje . . .

Večeras,
baš večeras, Gospodine,
(jer sumrače pada sve gušće)
molim Te za Neznanca,
bližnjega svoga.

Ne volim ga,
ne želim ga,
ne trebam ga.

A ipak Te molim:

oprosti što ga ne volim,
oprosti što ga ne želim,
oprosti što ga ne trebam.

Pljuvao me je podlački,
napustio izdajnički,
prodao lupeški.

Molim Te,
oprosti mi.

I njemu,
dužniku mome
i ljubavi moje.

Meni grešniku
i njemu pokajniku,

oprosti, Gospodine.

Htio bih zbrojiti sve vapaje,
jauke;
htio bih skupiti sve uzdahe,
jecaje,
braće svoje.

I Tebi ih darovati, Gospodine.
Jedino Tebi,

jer razumiješ riječi negovorene,
sušiš suze neisplakane,
krijepiš umorne,
dižeš klonule.

Ti nasitiš gladne . . .
Kruh nam blagosivlješ,
kruh naš,
kruh svagdanji . . .

daj nam ga i danas.
Svima.

Ne uvedi me u sumrak grijeha,
niti mi noć učini nemirnom.

Susreti neka budu srdačni,
usne pak moje čiste.
Ruke moje umiri,
a očima daj vedrinu.

Ne mogu,
propovijedati ne mogu,
ne znam,
ali svjedočiti znam,
na to sam pozvan.

Vodi me, Gospodine,
putovima svojim.
Na raskrižjima ne dopusti
pogibeljne zaokrete
i silazak sa staze zakona Tvojih.

I ne uvedi me u napast:
danас, ноćаs, sutra. Nikada.

Pošalji Duha svojega,
Preporoditelja,
Obnovitelja,
Posvetitelja.

Potreban nam je.

Bez Njega neće suosjećati
nitko s patnjama ljudskim.
Bez Njega neće biti pravde,
ni pravičnosti,
ni čovječnosti.
Ni ljubavi.

Potreban nam je
Njegov blagoslov i jakost
Njegova.
I vjera naša bit će
djelatna,
molitva
i ljubav nesebična.

U svemu.

Pošalji, Oče, Duha
od Sina i Tebe
koji ishodi. Amen.

KRISTOVA

JEDNA, SVETA, APOSTOLSKA

CRKVA

„... ja ne izričem ni nad
kim suda. A ako ipak sudim,
moj je sud valjan, jer nisam sam,
nego ja i onaj koji me posla.“
(Iv 8, 15—16)

»Sve gledaj očima svete vjere.
Vjerom ćeš sve pobijediti. U vjeri hodaj,
trpi, moli se i trudi... vjera će uvijek
u tebi i s tobom se svugdje naći.«
(o. Ante Antić)

1.

Živimo u brzopletom, neobičnom vremenu. Neki drže ovo doba velikim, a danomice slušamo jadikovke o nevoljama, o stramputici suvremenog čovjeka, o strahovitoj osamljenosti našeg subrata, suvremenika i suputnika našeg.

Ali zar je Crkva poznavala vremena koja nisu bila burna?

Uostalom, tijekom povijesti utvrđivali su i tvrdokorno odlučivali o njenoj trajnosti i opstojnosti: progonili su je carevi, pljuvali su po njoj mudrijaši i ideolozi, batinali su je redarstvenici i vojnici, prodavali su je carinici i trgovci.

A Ona je tu . . .

danas moćna i otporna koliko
jučer zanosna;
uvijek divna i snažna koliko nekoč
čista i bogata.

Ona je tu

nazočna i stalna, postojana;
velebna građevina sazdana na
čvrstom kamenu:
»Ti si Petar i na toj stijeni sazidat
ću Crkvu svoju...« (Mt 16, 18)

Ona je tu

s nama i među nama:
dobra majka, neposredna tješiteljica,
posrednica i okrilje naše.

Ona je tu —

progovorila nam je u pravo vrijeme:
uvijek suvremena, nikad nadživjela i
preživjela,
uvijek spremna promicati i poticati
napredak,
produhoviti znanost i oplemeniti
umjetnost i umijeće.

Ona je tu.

Na čvrstom temelju:

na Kristu. S Njim, po Njemu i u Njemu:
postojana.

Upozorila nas je Crkva

na Vatikanskom saboru (II.)
da smo njena djeca,
da je ona zaštitnica mira,
čuvarica čovječnosti,
braniteljica slobode i dostojanstva
pojedinca i zajednice.

Upozorila nas je Crkva

na našu nazočnost u suvremenom svijetu,
na naše sudioništvo u oblikovanju društva
i vremena, naših dana:
u znaku Gospodinovu:
»Po Njemu, s Njim i u Njemu . . .«

Upozorila nas je Crkva

da smo djeca ljubavi i mira
ali
i borci
za vječnu sreću i vječni mir.

Naša je Crkva

upozorila
nas — djecu svoju.
I mene. Pojedinca iz Zajedništva.

3.

Znam,

Crkva nije zaštićena od provale grijeha,
niti od zla koje se javlja u pojedinim
povjesnim razdobljima, lomovima i preinakama.

To znam.

Ali

razne deklaracije i konstitucije epohalnog
Sabora svjedočanstvo su
naše uklopljenosti
u divnu skladnost ljubavi i bratstva
svih ljudi,
djeca Božje,
naroda Božjeg.

Oduševila je,

zadivila je Crkva

(možda je neke i iznenadila) . . .

Ali se ne smije smetnuti s uma,
ne smije se zaboraviti:
napadaji su žestoki, često podmukli.

Neprijatelji Crkve se služe

raznim ustanovama, zakonodavstvom,
knjigama, novinama, prometom i pro-
metalima, udružbom i udruženjima,
slabima i jakima, umiljatima i
grubima.

A Crkva stoji:

na Petru. Na Kristu. I na meni — vjerniku . . .

Zove me Crkva pobudno,
poticajno,
jednostavno.

A ja slušam glas Njen no ne dopire vazda do mene, u dnu mene, usrdnost i brižnost Njena.

Htio bih Božje kraljevstvo oko sebe,
revno,
moderno.

Htio bih Crkvu vidljivu,
bjelodanu,
prodornu.

Raspravljam o Crkvi s drugima a zaboravljam ih upoznati s bratom svojim,
s Gospodinom svojim,
s Isusom Kristom,
nazočnim Utetmeljiteljem Crkve.

Htio bih ja ostati
postojan,
vjeran
u Otajstvenom Tijelu
u Kristu,
u Crkvi.

Gospodine,
priznajem pred Tobom propuste mladosti svoje i života svoga.

Bio sam pozvan darovima i milostima u službu Crkve, na svjedočanstvo Istine.

Priznavali su mi darove Tvoje i očekivali puno:
raskoš mojih ruku,
pera mojega, pjesama mojih,
umijeća i znanja moga.

A jam sam Ti ponudio molitve,
zborovanja,
milodare i zaklade.

Izbjegavao sam odgovornost i svjedočanstvo.
Bojao sam se.
(Stidim se, ali priznajem).

Oprosti, Gospodine, što sam Ti učinio.

Htio si jedno, a ja ponudio drugo
(skromno, jadno).

Oprosti, Gospodine.

Ja Crkvi Tvojoj pripadam,
jučer i danas.

Daj mi ustrajnost
i da vjeran budem sutra
Tebi
i Crkvi Tvojoj.

SUBRAT MOJ SVEĆENIK

»... kažem vam, tko primi onoga koga ja šaljem, mene prima; a tko mene primi, prima onoga koji mene posla.«
(Iv 13, 20)

»Vazda nastoj i vruće želi, da po svetoj ljubavi postaneš pravi učenik ljubavi Isusove na križu i njegove žrtve.« (o. Ante Antić)

1.

Nema više starca koji me je krstio u seoskoj crkvi. Ponekad mislim o njemu. O svećeniku. O svome župniku.

Razmišljaj:

koliko je molitava za svoju župu,
za svoje vjernike izmolio;
koliko li je ljudi pomogao, utješio;
koliko je ljubavi blagoslovio,
mržnje ublažio, smrti oplakao,
domove blagoslovio.

Ne znam

koliko je puta bio osamljen,
tužan,
prezren,
pogažen,
uvrijeđen,
popljuvan ...

Znam njegovu vjeru, pomazanu ruku, ljubav nesebičnu, čovječnost njegovih susreta, divnu jednostavnost.

Već je davno mrtav: počiva na seoskom groblju — umoran više od rada nego od životne dobi.

A ja mu nisam dospio reći — hvala.
Nisam možda ni vruće želio rastanak.
Razmišljaj o njemu. O svećeniku. O svećeništvu i svećenstvu.

Saborski su oci u svome dekretu **Presbyterorum Ordinis** naglasili, opetujući Apostolove misli:

svećenik, svi svećenici su uzdignuti, uzeti od ljudi i postavljeni su za njih, za ljude — prinoseći Bogu darove i žrtve za grijeha.

Napisali su saborski oci da svećenici s ostalim ljudima opće, odnose se prema njima kao s braćom.

To je trebalo istaći. U prvom desetljeću druge polovice ovoga stoljeća.

To je trebalo reći. Iskreno i neposredno.

Vjernik je trebao čuti tu istinu.

I — čuo je potvrdu onoga što je u sebi nosio: svećenik je izabran između ljudi, uzdignut na svoje dostojanstvo.

Njegovo je:

prinositi darove,
žrtvu za grijeha
biti subrat s ljudima —
biti čovjek.

Nije to novost,
ali smisao je nov, u novom dobu — nov.

3.

Svećenik je dio čovječanstva,
dio velike ljudske i bratske zajednice.

Svećenik je naš suvremenik,
radnik i patnik,
učenik i učitelj,
suradnik i subrat.

To je novo:

svećenik pripada puku, svome narodu: rođenjem, podrijetlom, jezikom, predajom tradicijom.

Ali on pripada svima:

prijateljima i neprijateljima, svojim divnim i posebnim poslanstvom, širokim srcem i nesebičnim humanizmom.

Svećenik i ja?

Odgovor je — svakidašnjica u kojoj podnosimo teret dana — on, svećenik, i darovatelj; posrednik i djelitelj; — ja, subrat njegov, suradnik i supatnik; sluga i promicatelj radosne slave Velikog Svećenika.

Svećenik mojega doba, suvremenik moj:
»zreo čovjek, do mjere punine veličine Kristove.«

(Ef 4,13)

Raduje me posebice:

svećenik koga susrećem na ulici,
koga vidim u crkvi,
komu prilazim u ispjovedaonici,
— pripada momu Narodu,
sin je moje Domovine.

Rođen na našem kršu, uz obale našeg mora,
na krilu prostranih ravnica ili u njedrima
naših planina i šuma — on je naš.

Po svemu je vezan s nama:
jezikom, imenom, čuvstvima i čežnjom za
moćnim, i divnim Gospodinom.

Ne, nije to politika (to treba odlučno istaći),
to je naravni osjećaj toliko snažan da ga ni
puke fraze, ni kazne ne mogu i neće uništiti,
niti ugušiti.

Da, svećenik moga Naroda,
moje, naše Crkve.

5.

Povratak svećenika puku, narodu svome,
narodu Božjem nije novost nego divna misao,
težnja i potreba:

Teret apostolata, milost Bogom darovana.

Svećenik — službenik Kristov, pomazanik
Njegov, primajući vlast djeliteljstva
posvećuje, dijeli,
tješi i krijepi

u ime Oca, Njegova Sina i po Duhu Svetomu.

Potvrda i opravdanost svećeništva prožimala je
i velikog Augustina u misli koju je zabilježio

da zajedničku, opću žrtvu puka i zajednice
svetih treba prinositi po Velikom Svećeniku . . . da,
po Gospodinu našem.

Da, prikazba opće žrtve Bogu za sve nas,
za sve narode,
za čovječanstvo.

Može se dogoditi
(i događa se)
da baš među svojima, u svome narodu,
svećenik doživi pogrde, nerazumijevanje.

Neka. Bit će tu onda sličnosti s Jakovom i Ivanom, koji duboko uvrijedjeni što Samarićani ne htjedoše primiti Učitelja rekoše: »Gospodine, hoćeš li da zapovjedimo ognju da siđe s neba i da ih uništi?« Isus se okrenu pa ih ukori. (Lk 9, 54-56)

Neka. Svećenik je točno označeno mjesto. U
narodu. U Crkvi.

6.

Svećenici

»pro hominibus constituti«.

Naši svećenici.

Suvremeni svećenici.

(Ne treba ih uzdizati u nedostižne visine baš kao što ih ne treba vući po blatu).

Konačno:

svećenici su ljudi — s punim pravom ljudskog dostojanstva i slobode.

Krhki po svojoj naravi, snažni po svome posredništvu i milosti,
svećenici su »za ljudе«.

Danas jamačno, sigurno nitko ne traži povlastice za svećenike, niti oni o tome raspravljaju. Takve bi rasprave bile daleke od novoga duha, od obnove Crkve.

Znaju svećenici da su pro hominibus constituti, a vjernici prihvataju saborsku misao.

»Tako je Gospodin Isus, Sin Božji, čovjek poslat od Oca ljudima, boravio među nama i htio se u svemu prilagoditi braći, osim u grijehu ...«

Ne smije se zaboraviti:

u svemu, osim u grijehu.

7.

Ne može biti zablude ako se slijedi Kristov primjer. A On je bio poslan ljudima i htio im se u svemu

prilagoditi,
osim u grijehu,

U svemu:

jelu, piću, odjeći i u radu.

U svemu:

osim u grijehu.

I u tome se nalazi odgovor na sve:

o svećeničkoj odjeći, o ponašanju,
o odnošaju prema pojavama i modusima života.

Bitno je jedno:

voluit per omnia fratribus assimilari.

Ali — samo je jedna zapreka:
absque tamen peccato ...

Ne. Ne zalažem se za preveliku slobodu,
zalažem se za svoga subrata kojem je Gospodin povjerio svoju posebnu milost i darove te mu snagom svećeništva prošeo biće.

Ne smije biti čudak, neobična pojava u društvu.

Treba biti čovjek —
neposredan i drag čovjek koji pronosi Krista kroz svakidašnjicu.
Kristonositelj i posvetitelj.

8.

Tako nosim svećenika u sebi, takvoga želim.
Još više:

Bog, koji je jedini svet i posvetitelj, htio je ljudi uzeti sebi za suradnike, suposvetitelje i prijatelje.

Taj Divni i Moćni,

naš zajednički Otac,
koji je vjekovima bedio nad čistoćom istine,
dat će snage i svojim suradnicima u otkupljenju i spasu ljudi.

U to vjerujem.
To molim.

Da, molim za svećenika, za svećenstvo.

Bože,

hvala Ti za sve susrete s dobrom svećenicima,
dobrim prijateljima,
suradnicima,
djeliteljima Tvoje dobrote i darova.

Hvala Ti.

Za svećenike i svećenstvo moga Naroda.

9.

Nazočnost svećenikova u suvremenom svijetu je potreba naših dana a saborski Dekret

potiče svećenike neka se neprestano usavršuju i napreduju u božanskim i ljudskim znanostima.

U znanostima božanskim i ljudskim moraju usporedno napredovati...

Pripadam Narodu u čijoj su sredini tijekom povijesti svećenici bili nositelji i predstavnici kulture, uljudbe i znanosti,

utemeljitelji najviših znanstvenih ustanova, prvaci u znanostima, učenjaci, akademici i sveučilišni profesori.

Zato

u duhovnoj obnovi našega doba treba od svećenika očekivati, tražiti temeljitu izobrazbu, upućenost u znanost i tekovine suvremenih znanstvenih zbivanja.

Prije svega:

— moraju pratiti najbolje i prokušane pisce bogoslovske znanosti, — učeći neka prihvaćaju i nove načine evangelizacije i apostolata. —

Bez toga je teško zamisliti suvremenog svećenika. Za neke je možda sve to previše.

Ali naši dani, i subraća naša, traže mnogo.

10.

Od koga ću pitati savjet,
ako svećenik ne zna savjetovati;

od koga ću pitati pomoć u potrazi za istinom,
ako svećenik ne zna Istину braniti.

Tko će me utješiti,
ako svećenik ne zna putove Utjehi.

Ne tražim previše:

svetoga, jednostavnog subrata,
dragog čovjeka,
učenog svećenika.

Ne, nije previše

— pred Gospodinom i po Gospodinu našem — Kralju vjekova i ljudskih srca — koji je nazočan među nama po svome daru svećeništva.

Nikakav strančar, sektaš ili frakcionaš
već sljedbenik Evanđelja, dio zajedništva Tijela Kristova.

Kristu treba služiti

široka srca i vedre duše, slobodno,
bez natruha bilo kakve i koje ideologije —
osim jedne i divne —
ljubavi Kristove.

* * *

Tako shvaćam svoje doba i svećenika u njemu, tako prihvacaćam Saborske zaključke i izjave, po savjesti, bez raščlambe (zanimljive ali ne uvijek bitne).

Duh je važan, presudan. Smisao. Svrha. Posebice u odnosašu svećenika i svjetovnjaka. Jednostavno rečeno:

libenter audiant laicos, eorum desideria
fraterne considerantes ...

To je važno.

U suradnji, u razumijevanju, u zajedničkom podupiranju na putu prema Vječnosti.

Svi smo pozvani u Vječnost.
Nitko nije povlašćen,
nitko uskraćen.

Svi težimo Kristu,
Sinu Oca,
najdivnjem Čovjeku,
vječnom Svećeniku.

Cilj nam je isti,
raskoš milosti ista,
odgovornost ozbiljna.

Velike su danas teškoće.
Velika je odgovornost pred Bogom.

(Rasprava bi bila uputna, potrebna).

Ipak,

nedavno sam pročitao riječi nekog svećenika:
»Ne mogu nikako pojmiti, kako je moguće, da čovjek koji je svojim svećeništvom dao život svoj Crkvi ne izgara od želje da se svom dušom prihvati apostolata ... da svom silom poradi, kako bi se Evanđelje raširilo ... Sav ću se istrošiti, otvorit ću žile svoje, žrtvovat ću za duše zadnju kaplju krvi.«

Zanosna, ali trijezna misao.

Mnogo je takvih svećenika.
Takve baš trebamo. Sada više nego ikad.
Svi ih trebamo!

Ja.
Treba ih ovaj naš Narod.
Crkva.
Naša Crkva. Jedna, sveta, apostolska ...

* * *

Pomozi im, Gospodine,

Pred Tobom, Gospodine,
molim

za svećenika i svećenstvo,
za puk oko žrtvenika,
za sav narod Božji;

za mladića kome si milost svećeništva namijenio,
ruke mu svetim uljem pomazao,
vlast odrješenja darovao,
milost i krepost u njemu i po
njemu poticao.

Za njega molim,

za subraču njegovu svećenike,
za subraču njegovu vjernike,
za obitelji i djecu,
za mladež, očeve i majke,
za starice i starce
povjerene njemu.

Za zajedništvo svetih (koje predvodi)
znanih i neznanih,
mrtvih i živih,

za cjelokupno Otajstveno Tijelo Kristovo
u kojemu je svećenik
predvodnik i djelitelj mira,
tješitelj drugih i sebe,
svjedok i vjesnik Radosne vijesti
i Tebe.

u nemirima vremena,
u tjesnim prostorima,
u nečistim ozračjima,
u mučnim sredinama.

Pomozi, Gospodine,

svojim svećenicima
i nama vjernicima.
Svima ...
i nevjernicima.

* * *

Vrati vjeru, Gospodine,
svećenicima svojim —

vjeru u Istinu, Dobrotu,
vjeru u Život i u Tebe.

Vrati vjeru, Gospodine,
mlitavcima, mukušcima,
mlakima i slabima.

Vjera nam potrebna
svima:

vjera živa, tvrda, kremena,
vjera u mučnim danima
prekretničkog vremena.

Vrati vjeru, Gospodine,

Mnoge si zvao u službu svoju i mnogi su pošli za
Tobom, Gospodine.

Ali putevi su bili nesigurni, hod nemaran pa su se
mnogi umorili.

Pomozi im, Gospodine.

jer smo skitnice i latalice
u pustinji golemoj,
u prašumi pregustoj,
u bujici prejakoj.

Ustrajnost njihova nije pouzdana, Tvoja im nedostaje milost, jakost i okrepa.

Vjeru nam vrati,
nju učvrsti,
um nam očisti

Pomozi im.

Zanos im je opao, pogled se zamaglio, ugasile se
čežnje za ljepotama Tvojim.

da Ti sa svećenicima
Tvojim
služimo postojano
do Vječnosti.

Pred Gospodinom

Volio si me oduvijek
i u mislima si me nosio svojim.
Ideju si imao o meni i o djelu mome.

Otkrio sam to u samoći, u osamljenosti
svojoj:

Ljubav i brižnost Tvoju,
i putove dobrote beskonačne
i čistoću patnje konačne.

Ti si koji oduvijek jesi,
vječan i Osoba jedna.
Ti Tvorac, Ljubav i Dobrota
mene si prigrljio bijedna.

Zaboravio sam jamačno
da račune ljubavi svoje naplaćuješ,
dobrotu izravnavaš,
zloču kažnjavaš.

Zaboravio sam
da su putokazi života jasni zakoni Tvoji.
Oprosti mi što sam skretao, posrtao i padao,
oprosti ...

Ali uvihek sam Ti vraćao,
ruku Tvoju tražio,
pomoći prosio.

Ne ostavljam me sama.
Pomoći
i daj da ostvarim misao,
Tvoju misao,
koju si imao kad si me stvarao.

Dragi moj sinko!

... Jesi li već postao bolji, ponizniji, umrljeniji i pobožniji? Isus toliko čeka na tvoju ljubav, potpunu ljubav, svu ljubav... Treba da znaš cijeniti njegovu dobrotu i ljubav. Budи unutarnji čovjek. Ne povađaj se za osjetilima i vanjskim utiscima. Čuvaj svetu sabranost i svetu molitvu. Vazda čisto srce — i ponizno! To najviše pitaj i traži od Marije i Božanskog Srca. Uzdam se u pomoć Božju, da nećeš bez duhovne koristi biti tamo. Za te se molim i Gospodinu te predajem.

Hvala ti na onim dobrim opaskama i savjetima, koje si iznio u zadnjem pismu. Želio bih i ja, i gledam i nastojim, a tebi se preporučam u sv. molitve. Meni će biti vazda draga da me sjetiš ili upozoriš na sve što mi služi ili može dobro doći u svakom pogledu obzirom na moju službu i moje vladanje...

... Želim da postigneš pravu svetost na koju te dobrota Božja zove. Sve ostavi, a najviše sebe. Slušaj milost i vjerno stupaj k Propetomu, da te učini dionikom svoje muke, boli i ljubavi. Nemoj udovoljavati samoljublju, ugodnosti i slavičnosti. Pomnijivo slušaj svaki kret milosti i nemoj se oglušivati nijednom glasu. Promatranje svetih neka te oduševi za najveći ideal: biti sveta žrtva Proptete Ljubavi...

... Preporučam ti više muka i nutarnjega i vanjskoga. Vježbaj se u nutarnjem zatajivanju volje i osjetljivosti. Sve primi iz ruke Božje. Čuvaj srce čisto, ponizno, od svega odcijepljeno. Preporučam te Božanskom Srcu i Majci Mariji. S njima te blagoslivlje

Fra Ante

UMRO JE BISKUP SALAĆ

U Zagrebu je dne 19. prosinca 1975. u 67. godini života iznenada preminuo zagrebački pomocni biskup dr Josip Salac.

Pokojni biskup rođen je u Daruvaru 22. siječnja 1908. Kao poštanski službenik osjetio je poziv Božji, napustio svjetovni stalež i prešao u bogosloviju. Za svećenika je zaređen 26. lipnja 1932., a za biskupa imenovan 16. lipnja 1970.

Kao svećenik zagrebačke nadbiskupije vršio je razne dužnosti: kapelan, župnik, kateheta, duhovnik i rektor u bogoslovnom sjemeništu, profesor na bogoslovnom fakultetu, kanonik stolnog kaptola.

Glavne karakteristike pokojnog biskupa bile su: sigurnost u načelima — uvijek Kristovim; mir u nastupu — uvijek evanđeoski intoniran; blagost u postupcima — uvijek u duhu Dobrog Pastira. Velika ali ponizna vjera i pobožnost prema Majci Božjoj prožimala je sve njegove postupke i susrete, pa su mnogi željeli kod nje ga obaviti sv. ispunjaj, njemu se potužiti i povjeriti.

Štovatelji o. Antića sjećaju se kako im je prigodom jedne komemoracije govorio: »Tko želi biti dobar kršćanin i provoditi kršćanski život, može to odmah postići: treba se potpuno Bogu predati! U slobodi i ljubavi sjediniti svoju volju s voljom Božjom. Molimo Gospodina, da svi zajedno, po primjeru dobrog o. Antića, uvijek radosno i spremno izvršimo volju Božju.«

Primjer blagog i poniznog, jednostavnog i duboko pobožnog biskupa Salaca neka nam svima bude pobuda, poticaj i poziv na savršeniji kršćanski život.

ZAHVALIMO GOSPODINU ZA DAR NJEGOVA ŽIVOTA I PRIMJERA!

IZ VICEPOSTULATURE — IZ VICEPOSTULATURE — IZ VICEPOSTULATURE

Prijatelji i štovatelji oca Antića u Zagrebu održavaju svakog mjeseca sastanak u samostanskoj kapeli. Sastanci se redovito drže u četvrtak poslije prvog petka u mjesecu. Navečer u 18 sati služi se sveta Misa za sve prijatelje i dobročinitelje vicepostulature. Prije sv. Mise moliti se krunica za sve žive i pokojne štovatelje oca Antića. Za vrijeme sv. Mise vicepostulator, ili neki drugi svećenik, održi prigodni nagovor, pročita nešto iz ostavštine oca Antića (pismo, savjet, preporuku, pouku ...).

Slijedeći sastanci održat će se: 12. veljače, 11. ožujka, 8. travnja, 13. svibnja, 10. lipnja.

Komemoracija prigodom 11-obljetnice smrti oca Antića održat će se u četvrtak 4. ožujka navečer.

Molimo sve one koji su poznivali oca Antića, s njim surađivali ili se s njim dopisivali da nam posalju svoje uspomene, sjećanja, bilješke, pisma, fotografije ... Sve što god je u vezi s našim dragim fra Antonom treba poslati u Zagreb. Točna adresa:

Vicepostulatura
Vrbaniceva 35

41.000 — Zagreb

Na tu adresu treba slati sve što god je u vezi s ocem Antićem: bilješke, fotografije, milodare, preplate, pisma ...

Mnogi štovatelji oca Antića pitaju nas, kako se obavlja devetnica ili trodnevница na čast oca Antiću. U svojim potrebama htjeli bi se preporučiti dobrom fra Antu, a ne znaju kako se čini. Da ne moramo svakom posebno pisati i razjašnjavati odgovarimo preko našega Glasila: 1) naš fra Ante još nije proglašen ni blaženim ni svetim, pa ne možemo njemu na čast u crkvi zajednički moliti devetnicu, trodnevnicu niti smijemo u njegovu čest davanati da se odsluži sv. Misa. To ćemo smjeti tek onda kad otac Antić bude službeno proglašen blaženim i svetim.

A što smijemo već sada? Možemo zazivati oca Antića i u njegov se zagovor preporučivati da nam i sada, kad je kod dragog Boga, pomogne kako nam je pomogao dok je bio među nama. Možemo to učiniti ovako: moliti krunicu, litanije, put križa, obaviti klanjanje, slušati sv. Misu, primiti sv. Prćest, postiti, udijeliti milostinju siromasima ... a sve to na čest Presv. Trojstva, Presv. Srca Isusova, Majke Božje ili kojega sveca — a za beatifikaciju oca Antića. U svim svojim potrebama smijemo uvjek zazivati pomoć od Gospodina po zagovoru i po zaslugama našega dobrog oca Antića.

Ukoliko vas zanima život i duhovnost DOBROG OCA ANTE ANTIĆA možete naručiti:

1. — DOBRI OTAC ANTIĆ

Životopis napisao isusovac o. Ante Katalinić.

Cijena 10 dinara.

2. — SVJETLO U TAMI

Kratki životopis napisao dr N. Franetić.

Cijena 10 dinara.

3. — NAŠ DOBRI FRA ANTE

Kratki životopis napisao dr Damić.

Cijena 10 dinara.

4. — ŽELJAN BOGA

Osobni pristup fra Anti Antiću.

Napisao J. Šimunov.

Cijena 10 dinara.

5. — GLASNIK VJEĆNE LJUBAVI

Životopis napisao prof. N. Ivanov.

Cijena 20 dinara.

6. — PRED GOSPODINOM

Kratka razmatranja napisao J. Šimunov.

Cijena 20 dinara.

7. — »DOBRI OTAC ANTIĆ«

Glasilo vicepostulature.

Časopis za štovatelje oca Antića.

Godišnja pretplata 10 dinara.

Narudžbe prima:

VICEPOSTULATURA
Vrbanićeva 35

41000 — Zagreb

► MILODARI ◀ MILODARI ◀

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su:

Treći red kod Gospe Lurdske — Zagreb (50 mj.); Josip Živičnjak — Zagreb (50 mj.); Jelka Margeta — Zagreb (50 mj.); Jelka Crnjanin — Zagreb 50 mj.); Mila Antoš — Zagreb (150 mj.); Ana Pac — Zagreb (30 mj.); Jelica Baljak — Zagreb (100 mj.); Mira Treursić — Zagreb (100 mj.); Jakov B. — Beograd (400 mj.); obitelj Borović — Zagreb (50 mj.); Franka Tomičić — Zagreb (50 mj.); Katarina Papić — Zagreb (50 mj.); Katarina Rukavina — Zagreb (50 mj.); Štefanija Rukavina — Zagreb (50 mj.); Danica Petričević — Zagreb (100 mj.); Katarina Stracinski — Zagreb (100 mj.); Dolores Švar — Zagreb (100 mj.); Anica Zidarić — Zagreb (100 mj.); Liza Puhiera — Split (10 mj. za sv. Mise i u fond); Gabrijela Feil — Zagreb (20 mj.); Miro Sambunjak — Zagreb (10 mj.); Slavica Jakovljević — Zagreb (20 mj.); Marija Horvat-Kovačević — Zagreb (20 mj.); Jorja Alberini — Baška (50); M. M. — Zagreb (800); fra Petar Topić — Rosenheim (100 DM); N. N. — Zagreb (300); Ivana Balić — Doboj (200); s. Elekta Željko — Zagreb (200); Matija Lapov — Biograd n/m (50); Obitelj Turkalj — Zagreb (100); Terzija Nemeš — Zagreb (200 mj.); Ivka Femić — Zagreb (50); Marija Gospodnetić — Split (200); N. N. — Zagreb (100); Obitelj Roki — Zagreb (100); N. N. — Zagreb (200); Marija Grgurić — Zagreb (200 mj.); Marija Milter — Zagreb (800); Sanley Borić — Crown Point (20 dol.); Jelica Latin — Vodice (2.000); N. N. — Trpanj (500); obitelj Demšić — Zagreb (50 mj.); Bea Derenčin — Zagreb (50 mj.); Marija Radić — Zagreb (50 mj.).